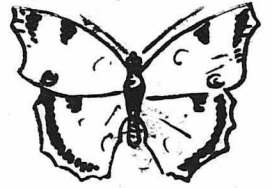
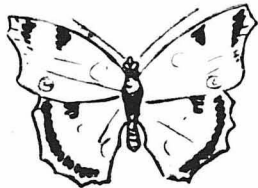

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —Στόν πόρο του μαρκησιού Καύλους-Γαρνίτες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μαντοίας, πρώην της Γκουνάγκας, τόν οποίον ο τυροδεσπότης πρόκειται νά παντρήσῃ μέ τήν κόρη του Αδύη. Μα ἡ Αδύη ἔχει παντρευτῆ μουσικά πρό τετρατίαις μέ τόν δοῦκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στένο του πρίγκηπος τῆς Γκουνάγκας, μέ τόν οποίον ἔχει ἀποκτήσει καί παιδί. Ὁ πρίγκη τῆς Γκουνάγκας, ὁ οποίος τό ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναπέσει στόν ἔμπιστό του Περούλ νά συγκεντρώσῃ τούς καλύτερους οπασίαις τῆς Γαλλίας γιά νά δολοφονήσῃ τόν Νεβέρ, γιὰτί ἔτσι, ἔκτος τόν άλλων, θα τόν κληρονομήσῃ, ἐπειδή εἶνε ἐσθελός του. Ὅλοι οἱ σπασιόται θρῖσκονται συγκληρωμένοι σ' ἕνα παιδοχείο, κοντά στόν πύργο, κι' ἐκεῖ συζητοῦν γιά τόν θρῦλικό ἱππότη Λαγκαρντέρ. Ἐνας δέ ἀπ' αὐτούς, ὁ Κοκαρντάς, τούς διηγείται τῶς γυῖαίον το Λαγκαρντέρ, τῆ ἐποχῆ πού ὁ τελευταῖος ἦταν ἀκόμα γαμῆ τοῦ Παρισιού.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Κοκαρντάς σπασιόταις λίγο, ἀδειαίον μογοροφῆν τό ποτήρι του κι' ἔπειτα ἔξακολούθησε :

— Μα ὁ μικρός Λαγκαρντέρ πού ἀπάντησε : « Ὁχι, δέν θάρθῃ ἀζαίνα στό δαλιδοδασκαλείο σας, γιὰτί τόρα περαιοῦμαι τήν νύκτα Μπρονάω. Μοῦ ἔξῆρμος δέ ἀμείσως πῶς ἡ νύκτα Μπρονάω ἦταν μιά χροῖματα κερδίσε ἀπό τίς βοοτιές του καί τίς παραστάσεις του. Καί πρόθεσε ἀπό τέλος : « Ὅταν ἡ νύκτα Μπρονάω γίνῃ καλή, θάρθῃ νά πῶς θεῶ ! » Ἐπειτα ἔφυγε ἀπό κοντά μου κι' ἀπό τότε οὔτε τόν ξανα-συναντήσαμε πιά. Τρία χρόνια ἔγιναν περάσει, ὅταν μιά καλή μέρα, ὁ Πασποκάλ κι' ἐγώ εἶδαμε νά μπαινῶν στό δαλιδοδασκαλείο μας ἕνα παλληκαριά, ἄμορφο σάν Χερουβείμ, μα δεῖλό καί ντροπαλό. « Ἐβλαί κι' μικρός Λαγκαρντέρ, μᾶς εἶπε. Ἡ νύκτα Μπρονάω πέθανε κι' ἦρθε ἀπ' ἀπὸ μᾶτε ἀπαθῆ... » Μερικοί ευγενεῖς μέσα στή σάλα γέλασαν κοροϊφτικῶς μαζί του γιά τήν κοροϊφτικῆν σιστολή του... Μα ἀμείσως τῷ Χερουβείμ κοζιόνισε, χαμήλωσε τᾶ μάτια, κι' ὀρθιῶντας ἀπάνω τους, τῶς ἔστειλε νά κλιστοῖν στήν ἄλλη ἄκρη τῆς σάλας ! Ἦταν σ' ἀλήθεια ἕνας μικρός Παρισινός ; Κοκῆς, ὀμορφος, λυγερός, χαριτωμένος σάν νεράζα, μα καί σέληρος σάν τό σίδερο !...

— Ἐπειτα ἀπό ἕξη μῆνες — συνέχισε ὁ Κοκαρντάς — ὁ μικρός Παρισινός μας τσεκώθηκε μ' ἕναν ἀπ' τούς καλύτερους δασκαίλους τοῦ σπαθιοῦ, γιὰτί τόν κοροϊφει ἐπειδή ἄλλοτε ἔκανε βοοτιές στόν Σηροῦνα... Τί ἤθελε ὁ φτοχός νά τόν κοροϊφῆ ; Τό σπαθῆ τοῦ Λαγκαρντέρ μέ τήν πρώτη μπήκε ἀπ' τό στήθος του καί βγήκε ἀπ' τήν πλάτη του. Ἐπειτα ἀπό ἕνα χρόνο, ἔγινε δασκαίλος σέ ἄλλους μας... Τότε, μιά καί δέν εἶχε πιά νά μιλῆ τίποτα, πῆγε κι' ἔγινε στρατιώτης. Μα μιά μέρα σκότισε τόν λοχαγό του καί λιποτάχτηκε... Ἐπειτα κατατάχθηκε στοῖς μισθοφόροις πού ἔξεστράτευαν στήν Γερμανία. Μα ἔβλεψε τήν φλενάδα τοῦ στρατιώτου του κι' ἐλιποτάχτηκε πάλι. Ὁ στρατιώτης Βιλλέω ὄμοσ πού τόν ἀγαποῦσε γιά τήν παλληκαριά του, τόν συζῶρεσε. Γιὰ νά εὐχαρίστησῃ λοιπόν κι' ὁ Λαγκαρντέρ τόν στρατιώτη, μπήκε μιά νύκτα στό στρατόπεδο τῶν Γερμανῶν κι' ἄρπαξε δόδεκα ἀιμαλωτόν. Ὁ Βιλλέω τόν ἔκανε τότε σημαιοφόρο. Ὁ παλληκαριάς μας ὄμοσ σέ τρεῖς μέρες σκότισε τόν συνταγματάρχη του καί λιποτάχτηκε πάλι. Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ Βιλλέω ἔξακολούθησε νά τόν προστατεύῃ καί νά τόν ἀγαπᾷ... Μα καί πῶς δέν θά τόν ἀγαποῦσε ; Τοῦ ἀνέθεσε λοιπόν νά πάῃ στό Παρίσι καί ν' ἀναγγεῖλῃ στόν βασιλεῖα τήν εἰδησι τῆς μεγάλης νίκης του στή Βάδη...

» Ὅταν ὁ μικρός Παρισινός μας, πῆγε στό Παρίσι, τόν εἶδε ὁ δούξ τοῦ Ἀνζού, θαμωθῆκε ἀπὸ τήν ὀμορφιά του καί τόν προσέλαβε ἀκόλουθό του. Μα ἀμείσως ὄλεσε ἡ κοριές τῆς Αδύης ἔξερελλάθηκαν ἀπὸ ἔρωτα μαζί του. Ἐγιναν σκάνδαλα στήν Αδύη κι' ἀναγκάστηκαν νά τόν ἀπομακρύνουν. Τέλος, ἡ τύχη τοῦ χωμογέλασε...

Ἐξομνα, ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ὁ Σαλτάν, τόν δέκαψε κι' ἔδειξε σ' αὐτόν καί στοῖς συντρόφοις του ἀπ' τό παραθύρο, ἕνα παιδί πού γλιστροῦσε μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα κοντά στόν πύργο, σάν νά προσπαθοῦσε νά κρυφθῆ.

Ἦταν ἕνα παιδί δεκατριῶν-δεκατεσσάρων χρονῶν, μέ ἄφως φοβισμένο. Φοροῦσε στολή ἀκολούθου καί μιά ζώνη ταχυδράμου κρεμίσταν

σὴ μέση του.

— Πρέπει νά τό πιάσουμε αὐτό τό παιδί ! εἶπε ὁ Κοκαρντάς. Ἐγώ τήν ἰδέα πῶς ζατί γυροῦει ἐδῶ πέρα πού δέν εἶνε ἄσχετο μέ τή δουλειά μας.

Ἀμείσως οἱ παλληκαριάδες μας πετάχτηκαν ἀπάνω καί τρέχοντας ἔξω περιεζώλωσαν τόν μικρό ἀκόλουθό. Τό φτοχό παιδί, μόλις εἶδε ὅτι δέν μποροῦσε νά τούς ξεφύγῃ, ἄρχισε νά κλαίῃ καί συγχρόνως ἔχωσε τό χέρι του μέσα στόν κόρφο του σάν νά ἤθελε νά προστατεύσῃ καί πού τό εἶχε κρυμμένο ἐκεῖ μέσα.

— Καλό! μόν ἄρενιάδες ! φώναξε. Μή μέ σκοτώνετε ! Δέν ἔχω τίποτα !...

Ἦταν φανερό πῶς ἔβλεπον τούς σπασιόταις μας γιά ληστᾶς. Μα δέν παρόλλεζαν καί πολύ.

— Μή λέξ φημιστά ! τοῦ εἶπε ὁ Καρφίγ. Κάτι ἔχεις κρυμμένο μέσα στόν κόρφο σου...

— Κομμά ἐρωτικῆ ἐπιστολῆ γωῖς ἄλλο ! πρόσθεσε ὁ Κοκαρντάς. Πρέπει νά τόν ψάξουμε...

— Ὁ ! ὄχι ! ὄχι ! φώναξε τό παιδί, πέφτοντας γονατιστό. Μή μέ φῶννετε !...

Πῶς σέ λένε ; τό ρώτησε ὁ Κοκαρντάς.

Μπεριστόν, ἀπάντησε τό παιδί.

— Καί σέ τίνοσ τήν ἡμερσιά ἀνήκει ;

Ὁ ἀκόλουθος ἔβλεπε ἄμωτος. Ὅλοι ὄμοσ τόν εἶχαν περαιοῦσῃ ἀρχισαν ν' ἀναποιοῦν.

Ὁ Σαλτάν τόν ἀρπάζε ἀπὸ τό μαζά καί συγχρόνως ὁ Κοκαρντάς τοῦ φώναξε :

— Νουῖτεις, παλληκαριά, πῶς ἔχωμε καρῶ νά χάνουμε μαζί σου ; Πάγχε τόν, παλληκαριάδες μου, νά τελειώνουμε !

Κάτι περιεργο συνέθε τότε : Ὁ ἀκόλουθος πού φανόταν πρὸ ὀλίγο τόσο φοβισμένος, ἔξαγγεψε μ' ἀποτομῆ κίνησι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σαλτάνου καί μέ ἄφως ἀποκασιπῶ, τράβηξε ἀπὸ τόν κόρφο του ἕνα μικρό ἔγγειδιό πού φανόταν σάν παιχνιδι. Μ' ἕνα πῆδημα, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τόν Φαντζά καί τόν Στῶντατῆ κι' ἄρχισε νά τρέχῃ πρὸς τίς τάφρους τοῦ πύργου. Μα ὁ Πασποκάλ, πού ἄλλοτε εἶχε βραθευτῆ σέ ἄμωτος δρόμοι, τόν κινήθηκε καί τόν ἔπιασε... Ὁ μικρός Μπεριστόν ἀμῶνθησε ἀνδρεία, κι' ἀπεγνωσμένα, ῤατίζοντας τόν Σαλτάνι μέ τό μαζρό του ἔγγειδιό, δάγκωσε τόν Καρφίγ καί κατάφερε λισσοσμένες κλισσιές στά πόδια τοῦ Στῶντατῆ.

Μά ὁ ἀμῶνας ἦταν ἄμωτος κι' ἔπειτ' ἀπὸ δυό λεπτά, οἱ σπασιόται μας ἔξέλωσαν κάτω τόν μικρό Μπεριστόν. Ἐχωσαν μάλιστα τὰ θρωμῶσῃά τους γιά νά ἰδοῦν τί εἶχε κρυμμένο στόν κόρφο του, ὅταν ἔφαγα ὁ κερωνός ἔπεσε ἀνάμωσά τους !...

Ναί, ὁ κερωνός !...

Ὁ Καρφίγ πῆγε καί σφωιάστηκε σέ πέντε θημάτων ἀπόστασι, μέ τὰ πόδια στόν ἄερα !... Ὁ Καρφίγ σφωρογῶνισε σάν σδούρα κι' νά πῆσι ἀπάνω σ' ἕνα δένδρο... Ὁ Στῶντατῆ μούγκρισε καί ξεσπῶθηκε φροδῆς - πλατίς κάτω σάν σκωτομένο βόδι... Ὁ Κοκαρντάς, τέλος, ὁ τρομερός Κοκαρντάς ἔκανε δυό - τρεῖς κουντρουβάλες κι' ἀγκάλιασε τό χῶμα...

Μά τί εἶχε συμβῆ ;

Ἀπλοῦστατα, ἕνας μόνον ἀνθρωπος εἶχε προκαλέσει δλη αὐτή τήν ἀναστάτωση, μέσα σέ μιά στιγμῆ μόνον, καί μ' ἕνα μόνον χτύπημα... Μόλις πέρασε ὁ πρῶτος τρόμος, ἕνας εἰδῆς κίελος σχηματίσθηκε γύρω ἀπ' τόν νεοφερμένο, κοντά στόν ὁποῖο εἶχε στοθῆ τόρα ὁ μικρός ἀκόλουθος. Ὅτ' ἕνα σπαθῆ δέν βγήκε ἀπὸ τῆ θήρη του. Ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν οραμμένα κάτω... Κανείς δέν μιλοῦσε !...

— Ὁ μικρός Παρισινός εἶπε τέλος ὁ Πασποκάλ μέ φωνή πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι ἢ πρῶμο.

Οἱ ἀνθρωποι τοῦ Καρφίγ, χωρίς νά ἐνδιαφερθοῦν καθόλου γιά τόν ἀρχηγό τους, πού κολοῦσαν ἀκόμα στή γῆ, ἔφεραν μέ σεθα-

Ἦταν ὁ ὄραιος ἱππότης Λαγκαρντέρ !

από τα χέρια τους στα καπέλλα τους και είπαν :
— 'Ο καπετάν Λαγκαρντέρ !..

ΠΙ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΝΕΒΕΡ

Ναι, ήταν ο Λαγκαρντέρ, ο ώραιος Λαγκαρντέρ, ο τράιος των αδρόν, κι' ο κατακτητής των γυναικών.

'Ολόγυρά του βρισκότουσαν δεκάξη άι' τα καλύτερα σπαθιά της Γαλλίας που δεν τολμούσαν να βγούν άι' τη θήκη τους, δεκάξη σπαθιστά μπρός σ' αυτόν τὸ νέο των δεκαοχτώ χρόνων, που χαμογελούσε με τὰ χέρια του σταυρωμένα στο στήθος του.

Μά ήταν ο Λαγκαρντέρ !..

Τόσο ο Κοκωντάρ, όσο κι' ο Πασπουάλ, μιλώντας πρό' όλίγου γι' αυτόν, είχαν πη' έλάτιστα πράγματα μπρός στην πραγματικότητα... Ήταν ή νεότης που μαγνητίζει και γοητεύει, ή νεότης σ' όλη τήν θεία και προφητική άνήσισή της, με τὸ χρυσάρι των σγουρών μαλλιών, με τὸ χαμόγελο που άνθίζει στα χείλη, με τή λάμψη τῶν θυμιάτου στα μάτια...

'Ο Έφοιος Λαγκαρντέρ είχε άνάστημα λίγο ψηλότερο τῶν μετρίων. Δέν ήταν ηρωικός. Μά τὰ μέλη του είχαν όλη τήν λυγερή χάρι κι' εὐρωστία των βέρον Παρισίων. Είχε ξονθά μαλλιά, έλαφροδυσσχονιά που απεκάλλυπταν ένα μετωπο γεμάτο άντίληψη και ενήγνια. Τὰ φρόδια του ήταν μαύρα καθως και φιλὸ μoustache που άνθιζε πάνω άι' τή χείλη. Υαίτο γα μαύρα μάτια φώτιζαν τὸ έλαφρά γλαυκὸ πρόσωπό του.

Μά αυτό που δέν θα μπορούσε να περιγράφη ή πένα μας ήταν τὸ θέλητρο, ή χάρις, ή νεανική τόλη του σινάου του, ήταν ή άκατανίκητη γοητεία τῆς φυσιογνωμίας του.

Φορούσε τὸ κομρὸ κοστούμ των έλαφρών έπιπέων τῶν βασιλέως κι' είχε ένα πλούσιο δελουδένιο μανδύα οριμένα στους ώμους του.

— Δέν ντροπέσαστε ! φώναξε περιφρονητικά στους σπαθιστάς ! Νά κοιμαεταχειρίζαστε ένα παιδί...

— Κατεάνιο... Ξεκανε ν' άπαντήση ο Καροίγ, ο άσιος τήν στιγμή έκεινη στήλονόταν στα πόδια του.

— Σόπα ! Ποιά είν' αυτοί οι πλληγκράδες ;

Μά πρὶν ο Καροίγ τῶ άπαντήσει, είδε τὸν Κοκωντάρ και τὸν Πασπουάλ κοντά του με τὸ καπέλο στο χέρι.

— Μπα ! Ξεκανε, άναγνωρίζοντάς τους. Τί διάβολο κάνετε εδῶ, μαζικά από τὸ Παρίσι ;

Και τούς έδωσε τὸ χέρι του, μά με ύφος πρὶνρητος. 'Ο Κοκωντάρ κι' ο Πασπουάλ άγγιξαν αυτό τὸ χέρι μ' εὐλάβεια. Πρῶτα έδῶ να πούμε ότι συχνά τὸ χέρι τῶ Λαγκαρντέρ είχε άνοίξει γι' αυτός γεμάτο χρυσά νομίσματα...

— Και οι άλλοι ποιά είνε ; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

'Ο Κοκωντάρ Ξεκανε τότε τῆς συστάσεις.

Κατέπαν ο Λαγκαρντέρ, άπειθυνόμενος στὸν μικροσόν, τῶ εἶπε :

— Πλησίσατε εδῶ, παιδί μου...

— 'Ο άκόλουθος ύπάκουσε άμέσως.

— Τί ήθελε να κάνης εδῶ ; τὸν ρώτησε ο έπιότης.

— Είσατε καλὸς έσείς και δέν θα σάς πῶ ψέμματα, άπάντησε ο Μικροσόν. 'Εχω ένα γράμμα...

— Για ποίον ;...

— Για σῆς !

— Δός τὸ μου λοιπόν...

'Ο μικρὸς έβγαλε τότε ένα γράμμα από τὸν κάφορο του και τῶ τὸ έδωσε. 'Επειτα ύψόθησε στα πόδια του και τῶ φιλῆσε :

— 'Εχω κι' ένα άλλο γράμμα από τὸ ίδια πρόσωπο που γράφει σέ σῆς για νὰ τὸ πῶς σέ μά κυρία...

'Ο Λαγκαρντέρ τῶ πῆταξε τὸ πορτοφόλι του και τῶ εἶπε :

— Πήγαινε, μικρὸ μου, κανείς δέν θα σ' ενοχλήση...

Τὸ παιδί ξεκρίνησε τρέχοντας και σέ λίγο ξεφαντίσθηκε πρὸς τὸ μέρος τῶ πάγου. 'Ο Λαγκαρντέρ μπῆκε τότε μέσα στο πανδοχείο, άκόλουθόμενος άπ' όλους τούς σπαθιστάς.

'Εκει άνοιξε τὸ γράμμα που τῶ εἶχε δώσει ο μικρὸς άκόλουθος.

— Μαρσού ! πρόσταξε, βλέποντας ότι οι άλλοι τὸν είχαν περιτο-

χσει από πολύ κοντά. Μου άρέσει να διαβάω πόνοσ μου σὴν άλληλογραφία μου...

'Ολοι παραμέτρισαν άμέσως ύπάκουα.

— Μπράβο ! φώναξε ο Λαγκαρντέρ, άκού έρωξε μερικές ματιές στην έπιστολή. Νά ξνα γράμμα εὐχάριστο !.. Σί' αλήθεια ο Νεβέρ είνε λαμπρὸς εὐπατρίδης.

— 'Ο Νεβέρ ή ετανοέθαν οι σπαθιστά Ξαφνιασμένοι. Τί τρέχει λοιπόν ;

'Ο Λαγκαρντέρ διευθύνθηκε πρὸς ένα τραπέζι.

— Δόστε μου να πῶς ποότα, εἶπε, και θα σῆς διαφηθῶ κατόπιν τήν ιστορία.

Άμέσως δεκάξη χείρα έπλοήθησαν πρὸς αυτόν για να τὸν γεράσουν. 'Ο Λαγκαρντέρ πήρε τὸ ποτήρι, που τῶ γεμισε ο Πασπουάλ, τὸ άδειασε και άρχισε να λέγη :

— Εν χρότοις, μάθετε, πλληγκράδες μου, ότι εἶμαι έξοριστος. Φεύγω από τήν Γαλλία, Σκότσια, σέ μονομαχία βέβαια, αυτόν τὸν διαβολοπαρόνο ντὸ Μπελισέν — τὸν ξέρετε δά — γιατί μου εἶχε παροική στή μήτη. 'Ο βασιλιάς, σάν τῶμαθε, με διέταξε να φύγω από τήν Γαλλία. Δέν ήταν άλλοτε ή πρώτη φορά που Ξεκανε τέτοις τρέλλες. 'Αλλά τῆς άλλες φορές μου τὰ συγχωρούσαν όλα. Τώρα πειά ύπαισ δέν μου τὸ συγχωρῶν. Μά δέν έχει σημασία αυτό. 'Ο κόσμος είνε μεγάλος κι' όπου κι' άν πάω θα υποσέσω να Ξήσο. Μά πρὶν περῶσω τὰ σένορα τῆς Γαλλίας θέλω να ίκανοποιήσω δυὸ ιδιοτροπίες μου : Μία μονομαχία και μία έρωτική άπαγογή.

'Ολοι στο σημείο αυτό τὸν πλησίωσαν με περιέργεια.

— 'Αλήθεια ; φώναξαν. Με ποίον πρόκειται να μονομαχήσετε ;

'Ο Λαγκαρντέρ, άντι να τούς άπαντήση, τῶς ρώτησε :

— Πῶστε μου, άνδρειοι μου, έχετε άκούσει να γίνεται ποτέ λόγος για τή μυστική σπαθιά τῶ δουκὸς ντὸ Νεβέρ ;

— Μά από όλίγον άκούα γι' αὐτὴν μιλούσατε, τῶ άπάντησε ο Πασπουάλ.

— Και τὸ λέγατε, άν εὐαρεστήσθε ;

— Ή γνώμες ήσαν μοιρασμένες. Οι μισοί έλεγαν ότι ή σπαθιά αὐτή είνε μαύρη κι' οι άλλοι μισοί ότι είνε τριαική κι' ότι όποιος τὰ βάλει μαζί με τὸν δούκα είνε χαμένος.

— Λοιπόν, εἶπε ο Λαγκαρντέρ, άκούστε : Αὐτή ή μυστική σπαθιά τῶ Νεβέρ, είχε γίνει για πολλὸν καιρό ο εμιάτης μου ! Μά κι' ο ίδιος ο Νεβέρ μουε παραμπῆ στή μήτη. 'Ολο γι' αυτόν μιλούσαν. Σε κάθε στιγμή, όπου κι' άν βρισκόμουν άκουγα να λένε γύρω μου : 'Ο Νεβέρ Ξεκανε τοῦτο ! 'Ο Νεβέρ Ξεκανε κείνο ! 'Ο Νεβέρ είνε ο πιο σωφροσ άνδρας τῆς Γαλλίας ! 'Ο Νεβέρ είνε ο πιο γενναίος !..

— 'Εμείς ξέροουμε κάποιον άλλον που ώραιόν και πῶ γενναίον κι' άι' τὸν Νεβέρ ! τὸν διέταξε ο Κοκωντάρ κοιτάζοντάς τον με θαυμασμό.

'Ολοι επρόσχεμασαν μ' ενθουσιασμό τὰ λόγια του.

— Αφήστε τῆς κοιλακιές ! φώναξε ο Λαγκαρντέρ κι' έξοκολούθησε : Λοιπόν, πῶ λέτε, δέν άκουγα άλλα παρα να γίνεται λόγος για τ' άλλα του Νεβέρ, για τ' άπέραντα κτήματά του, για τῆς ερωμένες του, για τὰ πλοία του και πῶ πολλὰ άπ' όλα, για τήν περιφιρή αὐτή μυστική σπαθιά του !

Διάβολε και Σατανά, κόντενα πειά να σκάσω. 'Ενα βράδυ ή ξενοδοχα μου μου σερβίρισε κοιλοτέτες μαγειρεμένες από Νεβέρ... Πῆταξα άι' τὸ κακό μου τὸ πῆτο από τὸ παρόθυρο κι' έφυγα χωρίς να φράο. Μά καθὸς έφευγα, σινάντηρα στην πόρτα τὸν κοιποιστή μου, ο όποιος μουεφερε τῆς μπῆττες που τοῦγα παραγγιλαει, φτιαγμένες σύμφωνα με τήν τελευταία μόδα, τή μόδα από Νεβέρ ! Τὸν έοπασα στο ξύλο και για να τὸν ήρησάου κατόπιν, τῶ πῆταξα δέκα λουδοβίσεια κατάντομα. Μά ξέρете τί μου εἶπε αυτός ο γελοίος ; Άκούστε : «Κάποτε που μ' έδειξε ο Νεβέρ, μου έδωσε κατόπιν έκατὸ λουδοβίσεια» 'Ε, αυτό ήταν πειά πολύ. Κόντενα να τρελλαθῶ ! 'Επρεπε να τελειώνουν δι' αὐτά. Καβάλλησα άμέσως τ' άλλόγ μου και πήγα και περιμένα τὸν Νεβέρ τήν ώρα που διάφευγε από τὸ παλάτι.

— 'Εμεις ξέροουμε κάποιον άλλον που ώραιόν και πῶ γενναίον κι' άι' τὸν Νεβέρ ! τὸν διέταξε ο Κοκωντάρ κοιτάζοντάς τον με θαυμασμό.

'Ολοι επρόσχεμασαν μ' ενθουσιασμό τὰ λόγια του.

— Αφήστε τῆς κοιλακιές ! φώναξε ο Λαγκαρντέρ κι' έξοκολούθησε : Λοιπόν, πῶ λέτε, δέν άκουγα άλλα παρα να γίνεται λόγος για τ' άλλα του Νεβέρ, για τ' άπέραντα κτήματά του, για τῆς ερωμένες του, για τὰ πλοία του και πῶ πολλὰ άπ' όλα, για τήν περιφιρή αὐτή μυστική σπαθιά του !

Διάβολε και Σατανά, κόντενα πειά να σκάσω. 'Ενα βράδυ ή ξενοδοχα μου μου σερβίρισε κοιλοτέτες μαγειρεμένες από Νεβέρ... Πῆταξα άι' τὸ κακό μου τὸ πῆτο από τὸ παρόθυρο κι' έφυγα χωρίς να φράο. Μά καθὸς έφευγα, σινάντηρα στην πόρτα τὸν κοιποιστή μου, ο όποιος μουεφερε τῆς μπῆττες που τοῦγα παραγγιλαει, φτιαγμένες σύμφωνα με τήν τελευταία μόδα, τή μόδα από Νεβέρ ! Τὸν έοπασα στο ξύλο και για να τὸν ήρησάου κατόπιν, τῶ πῆταξα δέκα λουδοβίσεια κατάντομα. Μά ξέρете τί μου εἶπε αυτός ο γελοίος ; Άκούστε : «Κάποτε που μ' έδειξε ο Νεβέρ, μου έδωσε κατόπιν έκατὸ λουδοβίσεια» 'Ε, αυτό ήταν πειά πολύ. Κόντενα να τρελλαθῶ ! 'Επρεπε να τελειώνουν δι' αὐτά. Καβάλλησα άμέσως τ' άλλόγ μου και πήγα και περιμένα τὸν Νεβέρ τήν ώρα που διάφευγε από τὸ παλάτι.

— 'Εμεις ξέροουμε κάποιον άλλον που ώραιόν και πῶ γενναίον κι' άι' τὸν Νεβέρ ! τὸν διέταξε ο Κοκωντάρ κοιτάζοντάς τον με θαυμασμό.

'Ολοι επρόσχεμασαν μ' ενθουσιασμό τὰ λόγια του.

— Αφήστε τῆς κοιλακιές ! φώναξε ο Λαγκαρντέρ κι' έξοκολούθησε : Λοιπόν, πῶ λέτε, δέν άκουγα άλλα παρα να γίνεται λόγος για τ' άλλα του Νεβέρ, για τ' άπέραντα κτήματά του, για τῆς ερωμένες του, για τὰ πλοία του και πῶ πολλὰ άπ' όλα, για τήν περιφιρή αὐτή μυστική σπαθιά του !

Διάβολε και Σατανά, κόντενα πειά να σκάσω. 'Ενα βράδυ ή ξενοδοχα μου μου σερβίρισε κοιλοτέτες μαγειρεμένες από Νεβέρ... Πῆταξα άι' τὸ κακό μου τὸ πῆτο από τὸ παρόθυρο κι' έφυγα χωρίς να φράο. Μά καθὸς έφευγα, σινάντηρα στην πόρτα τὸν κοιποιστή μου, ο όποιος μουεφερε τῆς μπῆττες που τοῦγα παραγγιλαει, φτιαγμένες σύμφωνα με τήν τελευταία μόδα, τή μόδα από Νεβέρ ! Τὸν έοπασα στο ξύλο και για να τὸν ήρησάου κατόπιν, τῶ πῆταξα δέκα λουδοβίσεια κατάντομα. Μά ξέρете τί μου εἶπε αυτός ο γελοίος ; Άκούστε : «Κάποτε που μ' έδειξε ο Νεβέρ, μου έδωσε κατόπιν έκατὸ λουδοβίσεια» 'Ε, αυτό ήταν πειά πολύ. Κόντενα να τρελλαθῶ ! 'Επρεπε να τελειώνουν δι' αὐτά. Καβάλλησα άμέσως τ' άλλόγ μου και πήγα και περιμένα τὸν Νεβέρ τήν ώρα που διάφευγε από τὸ παλάτι.

— 'Εμεις ξέροουμε κάποιον άλλον που ώραιόν και πῶ γενναίον κι' άι' τὸν Νεβέρ ! τὸν διέταξε ο Κοκωντάρ κοιτάζοντάς τον με θαυμασμό.

'Ολοι επρόσχεμασαν μ' ενθουσιασμό τὰ λόγια του.

— Αφήστε τῆς κοιλακιές ! φώναξε ο Λαγκαρντέρ κι' έξοκολούθησε : Λοιπόν, πῶ λέτε, δέν άκουγα άλλα παρα να γίνεται λόγος για τ' άλλα του Νεβέρ, για τ' άπέραντα κτήματά του, για τῆς ερωμένες του, για τὰ πλοία του και πῶ πολλὰ άπ' όλα, για τήν περιφιρή αὐτή μυστική σπαθιά του !

'Ηταν ή νεότης που μαγνητίζει και γοητεύει.